

*Lovforslaget* (se Tillæg C.)  
vedtoges enstemmigt med 43 Stemmer.

**Formanden:** Lovforslaget vil nu blive tilstillet Konseilspræsidenten.

Derpaa foretoges:

*Tredie Behandling af Forslag til Lov om Merindkomstskat til Staten.*

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1641).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

**Knuth:** Jeg vil kun udtale, at eftersom Udviklingen nu har været i de sidste Dage, efter at man har set, at der nu ødes og spildes i den Grad med Statens Midler; som man er villig til i disse Dage, har man vel Grund til at formode, at Statskassen er saa rigelig forsynet, at der ikke er Grund til at vedtage yderligere og endnu mere trykkende Skattepaalæg end dem, man har. Under disse Forhold vil jeg anse det for rigtigst ikke at stemme for Lovforslaget.

**Finansministeren (Brandes):** De stærke Ord, det ærede Medlem bruger, at der her af Rigsdagen ødes og spildes af Statens Midler, skal jeg ikke komme ind paa. Det ærede Medlem ved jo nok, at han ved denne Lejlighed rammer sine egne Partifæller, naar han vil ramme andre. De Love, som her er vedtagne om Udgifter, er jo vedtagne enstemmigt i det høje Folketing; den store Lov om Tilskud til Dyrtidsforanstaltninger er f. Eks. enstemmigt vedtaget. Men ellers er det ærede Medlems Slutning jo mærkværdig. Naar Rigsdagen gaar til meget betydelige Udgifter, mener det ærede Medlem, at saa kan Staten sagtens undvære nye Indtægter. Jeg vilde tro, at det omvendte Ræsonnement var nok saa rimeligt.

**Tvede:** Skønt de Ændringsforslag, som vi havde tilladt os at stille til anden Behandling, ikke blev vedtaget her i dette høje Ting, erkender vi jo til fulde, at Statskassen trænger til den Merindkomstskat, som her forhandles om, og ud fra dette Synspunkt tillader jeg mig at anbefale mine Meningsfæller her ved tredie Behandling at stemme for Lovforslaget.

**Knuth:** Jeg vil blot sige til den højtærede Finansminister, at naar han mener, at jeg rammer andre end dem, jeg har sigtet til, saa tager den højtærede Finansminister meget fejl. Forslagene er, saa vidt jeg ved, forelagte af den højtærede Finansminister. De er forelagte og forsvarede af den højtærede Finansminister og de Partier, han støtter sig til. Disse har Majoriteten, og der er derfor i og for sig heller ikke noget besynderligt i, at disse Love er blevet vedtaget. Det er Grunden til alle de store Udgifter. Hvis den højtærede Finansminister ikke kom med disse Lovforslag, vilde de ganske sikkert ikke blive vedtaget. Naar man her fra konservativ Side er gaaet med dertil, antager jeg, at man har ladet sig slæbe med. Jeg tror i og for sig ikke, at det er noget, man ser med særlig Glæde paa, og selv om der skulde være andre, og mange andre, indenfor mit Parti, der mener, at man alligevel bør gaa med dertil, forhindrer det ikke, at jeg for mit Vedkommende har den Anskuelse, at som Forholdene ligger, navnlig i den allerseneste Tid, bør jeg ikke gaa med til et saadant Forslag.

**Finansministeren (Brandes):** Det er ikke mig, som fremsætter alle de Udgiftsforslag, som fremsættes for den høje Rigsdag. De store Love, som koster mange Penge i Øjeblikket, er det ikke Finansministerens Sag at fremsætte, undtagen for saa vidt de staar paa Finanslovsforslaget eller Tillægsbevillingslovsforslaget. Ellers fremsættes de af de enkelte Ministre. Til det ærede Medlem sagde jeg, at han ramte sine egne Meningsfæller med sine Ord, og det viste jo i Virkeligheden den Udtalelse, som kom fra det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede), der stik imod, hvad det ærede Medlem anbefalede, tilraadede, at man skulde vedtage Merindkomstskattelovforslaget ud fra den Betragtning, at Staten trænger til Penge til store Udgifter. Naturligvis er det en Sag, der angaar det ærede Medlem selv, om han personlig mener, at han ikke bør være med til Udgifterne, og derfor heller ikke vil være med til at skaffe Staten Indtægter. Men naar han sagde om det konservative Folkeparti, at det havde ladet sig slæbe med til Udgifter, saa er det en meget bitter Kritik af det konservative Folkeparti, thi det er dog mere ærefuldt for et Parti at gaa med til en Udgift, fordi det mener, at den er forstandig og forsvarlig, end muligvis af andre Grunde,